

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

μόνον οι έλαφρές γυναίκες ήμπορούν να πηγαίνουν χωρίς να σχολιάζονται. "Οχι κ' οι κυρίες του καλού κόσμου. "Οχι κ' οι νοικοκυράδες. "Ετσι γίνεται και στο Παρίσι. "Ετσι και σε κάθε μέρος της Εύρώπης που λειτουργούν τέτοιοι ναοί της Παρθενιάς και της Σεμνότητας. Έδω όμως τάνάποδο συμβαίνει. Έδω οι κυρίες μας κατασκοτώνονται να δείξουν πως είν' έλαφρές, χωρίς και να είνε, και γι' αυτό τρέχουν στο Καζίνο, στην Αλάμπρα και σ' όλα τα όμοια κέντρα, ακόμα μαζι και με τα κορίτσια τους.

Η Πριγκίπισσα Σοφία τὰ εἶπε τὰ λόγια αυτά. Κ' η προχθεσινή «Έστία» όσο κι' αν τὰ μίσησε κι' όσο κι' αν εφρόντισε να τὰ πνίξη με περιφράσεις και με διάφορα «αν αι πληροφορίες μας είνε ακριβείς» τίποτε άλλο δεν κυτώρθωσε, παρά να μὰς κίνη να πιστεύσουμε και περισσότερα' ακόμη από τὰ δυνατά, αλλά και δίκαια λόγια τῆς Πρώτης Έλληνίδας.

Τὴν ἱψηλὴ αὐτὴ ἀποδοκιμασία, θὰ τὴν νώσουν ἄρα γε οἱ κυρίες μας ποὺ στολίζουν με τὴν εὐμορφίᾳ καὶ με τὴς τοικαλέττες τους τὸ περίφημο Καζίνο, κι' οἱ δεσποινίδες μας ποὺ ἰδρύνουν τοὺς σεμνοτάτους ὑπὲρ τῆς Ἀγαθίας συλλόγους; Δὲν βαρυνέστε! Μήπως ἐνοιώσαν τὰ μεγάλα μαθήματα τῆς νοικοκυρωσύνης ποὺ τοὺς δίνει κάθε μέρα, ὅταν κατεβαίνα στα μαγειριά τοῦ Παλατιοῦ Τῆς καὶ μένει μὴ καὶ δυὸ ὥρες μέσα, Αὐτὴ, ἡ ἀδελφὴ, τοῦ Κριταιοτάτου Κλίζερ καὶ ἡ μέλλουσα Βασίλισσά μας;

Τ' αὐτιά μας δυστυχῶς ἀπὸ λόγια δὲν παίρνουν. Ἡ ψυχὴ μας, ἡ κλεισμένη μέσα σὲ τσαροῦχόπετσο, δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τέ-

τοιες ἐπιπλήξεις λεπτές καὶ ἀπὸ τέτοια μεγάλα παραδείγματα.

Καὶ γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ διαόλου. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Πριγκίπισσα ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποδείξῃ στὸν κ. Λιακόπουλον, ὅτι καλὰ θὰ ἦταν νὰ διατάξῃ νὰ κατεβασθοῦν λίγο τὰ φουστάνια καὶ νὰ πολυμυνηθῇ λίγο ἡ γλώσσα τῶν ξεδαμμένων Λαϊτῶν τοῦ Καζινὸ, γιὰ νὰ ἤμπορουν νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸ καὶ κυρίες ὅχι ἑλαφρές. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἀπὸ σήμερα δὲν θὰ πηγαίῃ πὰ καμμιὰ σ' αὐτὸ, ὅχι διότι τὴς ἀπεδοκίμασε ἡ Πριγκίπισσα, ἀλλὰ διότι με τὸν περιορισμὸ τῆς ξετσιλωσιᾶς του, τὸ Καζίνο θὰ χίση τὸ θέλγητρό του τὸ Παριζιάνικο.

ΟΙ ΦΟΡΑΤΖΗΔΕΣ

μ' ὅλο τὸ δίκιο του; ζητᾶνε νὰ εἰσπράξουν φόρο ἀπὸ τοῦ Ζαππείου τὰ θεάματα, κ' εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη φορὰ αὐτῇ, ποὺ παίρνει κανένα; τὸ μέρος; τὸς, μ' ὅλην τὴν ἐπίγνωσι τῆς ἀγριότητος, με τὴν ὁποίαν εἰσπράττεται ὁ κεφαλιάτικος αὐτὸς φόρος.

Ἐβάλλθηκε σώνει καὶ καλὰ ὁ κ. Λιακόπουλος, ὁ ἰδεώδης αὐτὸς Κυβερνητικὸς ἐπίτροπος, νὰ μὰς παρουσιάσῃ τὴν Ἐκθεσὶ τοῦ Ζαππείου ὡς Ἑθνικὴ ἐπιχείρησι; Μόνον ἔτσι δικαιολογεῖται ἡ ἐπιμονὴ του, νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀσύδοτα ὅλα τὰ διεθνῆ θεάματα, τὰ σεμνότατα, με τὰ ὅποια ἐλαφρόνουνται στὰ γερὰ οἱ τσέπες τοῦ φιλόμουσου κοινοῦ.

Καλὰ τὰ φωνάζει καὶ ὁ κ. Ματσούκας, ποὺ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ χωρέῃ ἄκομῃ ὅτι τοῦ ἐζήτησαν δημόσιο φόρο, καὶ τοῦ τὸν ἐπῆραν μάλιστα, γιὰ τὴν ἐσπερίδα ποὺ ἔδωσε τελευταῖα στὸν Πειραιᾶ ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου!

— Ἐφορολόγησαν τῆνερὸ μου, οἱ ἀλιτῆριοι! Μ' ἐπῆραν καὶ μένα γιὰ δημόσιο θέαμα! ἐφώναζε.

Κ' ἔνα ὑστερόγραφο, ἄσχετο με τὸν φόρο καὶ σχετικώτατο με τὸν κ. Ματσούκα: Ὁ κ. Σκουζές, γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὸ διάταγμα τοῦ παρασήμου, τὸν ἐρώτησε τί ποσὰ ἐπρόσφερε γιὰ τὸν Ἑθν. στόλο.

— Δυὸ ἑκατομμύρια δάκρυα! Τρεῖς ἑκατομμύρια πατριωτικοὺς στεναγμούς! Πέντε ἑκατομμύρια ταλαιπωρίες γιὰ τὴν πατρίδα!

Σὰν πολὺ ποιητικὴ ἀπάντησι ἔδωκε ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μας!

ΘΕΛΕΤΕ

νὰ καμρώσετε τὰ χάλια τῆς δημοσιογραφίας μας;

Νὰ, ὁ καθρέφτης! Καμρώστε τα!

— «Εἰς ἓνα Ἐλεεινόν! Ὡς ὁ φέρων κατ' εὐφημισμὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδωνιδος, ὁ ἔχων τὴν ψυχὴν μαζὺν ὡς τὸ πρόσωπον, ἴσῃ δὲ πρὸς τὴν φυσικὴν εἰδέχθειαν τὴν ἐνστικτον μοχθηρίαν, θάλε ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχνος προνήσεως καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχνος αἰδοῦς. Σὺ ἡ ἐρπουσα σάβρα. .

Τὰ γράφει ὁ κ. Κανελλίδης τῶν «Κεϊρὼν» αὐτὰ, —ἀπορούμεν δὲ πῶς ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἐπέτρεψε καὶ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ—γιὰ ἓνα συνάδελφόν μας ὁ ὁποῖος; ἐτόλμησε νὰ εἰρωνευθῇ ἓνα κύριον «ἀσκοῦντα εἰς μέσους Παρισίους» (sic) τὸ λατρινὸν ἐπάγγελμα καὶ λύνοντα ὅλα τὰ διεθνῆ ζητήματα με διπλωματικὰ γεύματα καὶ μ' ἐξωφρενικὰ ἀνταποκρίσεις. Μπροστὰ στὸ δροτερό ὕψος καὶ στὴν μενεξεδένια ἀβρότητα τοῦ ἐν ἀποστρατεῖᾳ γηραιῷ δημοσιογράφου—ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν προστασίαν ὅλων τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπὸ τὸν καπετὰν Στέφανον τὸν Δάμττα μέχρι τοῦ «διδάκτορος» Λαγούδακη, —λησμονεῖ κανένα; καὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο περὶ τοῦ «Νουμά» κομμάτι τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» με τὸ ὁποῖον ἐγελάσαμε στὸ προπερασμένο φύλλο μας.

Ο ΝΑΣΡ-ΕΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μεταξὺ τῶν θαυμασίων μύθων τοῦ Νασρ-ἐδὲν Χοντζᾶ ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἀκολουθός:

Ὁ σοφὸς γέρων συνάξας τὰ ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ καλλιεργηθέντα ἀγγούρια, τὰ μετέφερεν εἰς τὴν πόλιν πρὸς πώλησιν. Λαβὼν δὲ τὸ ἀντίτιμον ἤγγρασεν ὄνον ὃν καὶ ὠδήγει εἰς τὴν ἑπαυλὶν του. Καθ' ὁδὸν δμως, ἐνῷ διήρχετο ποταμὸν, εἶδεν αἰφνης τὸν ὄνον του παρασυρμένον ὑπὸ τῶν ὁδῶν καὶ πνιγμένον.

Καὶ ἐνῷ τὸ πτώμα τοῦ ὄνου ἀπεμακρύνετο ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ὁ Νασρ-ἐδὲν Χοντζᾶς κινὼν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Τοῦ ἀπὸ χρημάτων ἀγγουρίων ἀγοραζομένου γαιδάρου, ὁ θάνατος ἀπὸ νερὸν συμβαίνει νὰ γίνεται.

Τίποτε ἄλλο.

ΓΕΛΑΣΤΟΣ

ἄκουτε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δολοφονικῆς ψηφοφορίας ὁ κ. Δηλιγιάννης. Γελαστὸς κατέβαινε τὴς σκάλες τῆς Βουλῆς. Γελαστὸς ἐχαιρέτησε τοὺς φίλους του. Γελαστὸς ἐμίλησε στὸ σπῆτι του γιὰ τὸ γκερομπακισμὸς του.

θῆχαν γληγορότερα τὸ κεφάλι παρὰ τὴν προσωπίδα; Δὲν ἔπρεπε δὲ καὶ τότε; νὰ μὴν ξέρουν ὅτι ἡ εὐμορφία εἶνε παταλειμένη, ἄρῃ ὅλα τὰ βλέπουν ἀπὸ μέσα.

Πλοῦτος. Με βοηθοῦν πολλὰ, ὦ Ἐρμῆ, καὶ γι' αὐτό.

Ἐρμῆς. Ποιά;

Πλοῦτος. Ὅταν κανένας συναπατῶντάς με γιὰ πρώτη φορὰ με δέχεται σπῆτι του, ἀνοίγοντας διάπλατα τὴ θύρα, μπáινει μαζὶ μου κρυφὰ ἡ ξιπασία κ' ἡ κουταμάρα κ' ἡ περφάνεια κ' ἡ βλακεία κ' ἡ αὐθάδεια κ' ἡ ἀπάτη καὶ χίλια δυὸ ἄλλα. ἀπὸ λοιπὸν τοῦ κυριέψουν τὴν ψυχὴ ὅλ' αὐτὰ, διαμαίνεται ὅσα δὲν πρέπει καὶ ἐγγεταί ὅσα πρέπει νὰ φεύγει καὶ μ' ἐμένα, τὸν πατέρα ὅλων ἐκείνων τῶν κακῶν ποὺ μῆνῃκανε σπῆτι του, σαστίζει ποῦ μοῦ παραστέκονται αὐτὰ, καὶ μπερεῖ προτιήτερα νὰ πάθει ὅλες τὴς συμφορὰς παρὰ νὰ βαστάξῃ τὸ χαμὸ μου.

Ἐρμῆς. Μὰ πόσο μαλακὸς καὶ γλυστερός εἶσαι, ὦ Πλοῦτε, καὶ δυσκολοκράτητος καὶ φευγάτος, χωρὶς νὰ δίνεις καμμιὰ γερὴ πιάνση, παρὰ καθὼς τὰ χάλια ἢ τὰ ρίδια δὲν ξέρω πῶς ξεφεύγεις ἀνάμεισ' ἀπ' τὰ δάχτυλα. ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ Φτώχεια εἶνε γλιντζισμένη κ' εὐκολόπιστη κ' ἀπὸ ὅλο τῆς τὸ κορμὶ ξεφυτρώνουν ἀμέτρητα ἀγκίστρια

γιὰ νὰ κρατᾷ ἀμέσως ὅσους τὴ σιμόσουν καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ξεφύγουν εὐκολα. Μὰ ἐνῷ φλυαροῦμε ξεχάσαμε κάποιον πολὺ σπουδαῖο πρᾶμα.

Πλοῦτος. Ποιά;

Ἐρμῆς. Δὲν πήραμε μαζὶ μας τὸ Θησαυρὸ, ποῦ τὸν ἔχουμε τόση ἀνάγκη.

Πλοῦτος. Ὅσο γι' αὐτὸ, μὴ σὲ μέλει. ἀφίνοντάς τον πάντα στὴ γῆς ἀνεβαίνω σ' ἐσᾶς, ἀρῃ τὸν προστάξω νὰ μένει μέσα κλείνοντας ἀκόμα καὶ τὴ θύρα, καὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃ σὲ κανέναν, ἂν δὲν ἀκούσῃ ἐμένα νὰ τοῦ φωνάξω.

Ἐρμῆς. Λοιπὸν ἄς πᾶμε τώρα στὴν Ἀττικὴ καὶ ἀκολούθα με κρατῶντάς με ἀπὸ τὸ πανωφόρι ὡς ποῦ νὰ φτάσω στὸ ὑπερστατικό.

Πλοῦτος. Καλὰ κάνεις, ὦ Ἐρμῆ, νὰ μ' ὀδηγᾷς γιὰτί ἂν μ' ἀφίσεις λιγάκι χωρὶς ἄλλο τριγυρνώντας; θὰ πέσω στὰ χέρια τοῦ Ὑπέربولου ἢ τοῦ Κλέωνα. Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ κρότος σὰν νὰ χτυπάει σίδερο σὲ πέτρα;

Ἐρμῆς. Νὰ αὐτὸς ὁ Τίμωνας σκάφει ἐδῶ κοντὰ χωραράκι ποῦ εἶνε στὸ βουνὸ κι' ὅλο πέτρα. Πῶ, πῶ! παραστέκονται κ' ἡ Φτώχεια κ' ἐκεῖνη ἡ Κούρση, κ' ἡ Ὑπομονή, κ' ἡ Σοφία, κ' ἡ Ἀντρία καὶ τὸ παρόμοιο σκυλολόι ὅλων αὐτῶν ποῦ

συνοδεύουν τὴν Παῖνα, πολὺ καλῆτεροι ἀπ' τοὺς δικούς σου μπράβους.

Πλοῦτος. Γιατί λοιπὸν δὲ φεύγουμε, ὦ Ἐρμῆ, ὅσο μποροῦμε γλήγορα; γιατί βέβαια δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτε ποῦ ν' ἀξίζει σ' ἄνθρωπο ποῦ εἶνε προφυλαγμένος ἀπὸ τόσο μεγάλο στρατόπεδο;

Ἐρμῆς. Ἀλλιῶς ἀποφάσισεν ὁ Δίας; λοιπὸν ἄς μὴ δειλιάζουμε.

(Ὁ Ἐρμῆς κι' ὁ Πλοῦτος κατεβαίνουν κοντὰ στὸ μέρος ποῦ σκάφει ὁ Τίμωνας καὶ συναπαντοῦν πρῶτα τὴ Φτώχεια καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Τίμωνας δὲν τοὺς βλέπει, μόνον ἡ Φτώχεια, ποῦ ρωτᾷ τὸν Ἐρμῆ.)

Φτώχεια. Ποῦ τὸν πᾶς αὐτόν, ὦ Ἀργεῖρόντη, τραβῶντάς τον ἀπ' τὸ χέρι;

Ἐρμῆς. Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν Τίμονα μὰς ἔστειλεν ὁ Δίας.

Φτώχεια. Στέρνεται ὁ Πλοῦτος στὸ Τίμονα τώρα ποῦ ἐγὼ, ἀρῃ τὸν πήρα σὲ κακὴ κατὰστασι ἀπὸ τὴν Καλοπέραση καὶ τὸν παράδωκα σ' αὐτούς ἐδῶ, τὴ Σοφία καὶ τὸν Κόπο, τὸν ἕκανα ἄντρα δυνατὸ καὶ ποῦ ν' ἀξίζει πολὺ; τόσο λοιπὸν τίπο τένια σὰς φαίνομαι ἡ Φτώχεια κ' εὐκολοκράτητη, ποῦ νὰ μοῦ παίρνεται τὸ μονάκριβο ἀπόχτημά μου, ἐνῷ ἦταν καλοδουλεμένο γιὰ τὴν ἀρετὴ, γιὰ νὰ (Ἀκολουθεῖ)

